

PETR VYHLÍDKA

JEZDCI NA VLNÁCH SVĚTLA

Petr Vyhlídka

JEZDCI NA VLNÁCH SVĚTLA

www.fext.cz

2013

copyright © Petr Vyhlička 2008

cover illustration © [Krishnacreations](#) | [Dreamstime.com](#)

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

OBSAH

[Ostrý obraz, čistý zvuk](#)

[Prostě smůla](#)

[Jezdci na vlnách světla](#)

[A jaké je to u vás?](#)

[Vůz pro krále](#)

[Nepodceňujte vzdělání](#)

[Za tvými zády](#)

[Brilantní dedukce](#)

[Hlavalam](#)

[Opravdu to chcete?](#)

[Nezlobte dědečka](#)

[Tíha zodpovědnosti](#)

[Pod zemí](#)

[Vždy, když někam pospícháš](#)

[Člověk člověku...](#)

[Perpetuum mobile](#)

[Král a moucha](#)

[Ironie osudu](#)

[Osud bohů*](#)

[Mravenci](#)

[TO](#)

[Ach ty starosti](#)

[Bajka o vzdělaném beránkovi](#)

[Speciální schopnosti](#)

[Tarcitovy husy](#)
[Hlubiny líné mysli](#)
[Rodinné vztahy](#)
[Praktické využití](#)
[Bludný kořen](#)
[Úskok](#)
[Afroditiin dar](#)
[Labužníci](#)
[Chytit zlatou rybku](#)
[Na poslední chvíli](#)
[Jistota příběhu](#)
[Trest](#)
[Nejkrásnější dar](#)

Ostrý obraz, čistý zvuk

Povím vám jak to bylo, když Roajanci objevili Zemi. Kompetentnější osobu nehledejte, neznám nikoho, kdo by o tom věděl víc. A kdo ví, jestli to není taky informace poslední, poté co... Ale pěkně jedno po druhém.

Když narazili na naši životem kypící planetu, nenápadně se k ní Roajanci připlížili a upíchlí se na orbitě hned za telekomunikačními družicemi. Zamaskovali se, aby nemuseli ukazovat padělaná víza, a potichu vyslali do atmosféry nenápadnou, leč výkonnou sondu. Ne z důvodů průmyslové špionáže ani pro obhlédnutí strategických bodů. Jejich technika byla už od pohledu tisíc let před opic... naší, a o finančních nákladech, spojených s dobovačnými válkami si mysleli své. Po Galaxii poletovali z naprosto odlišných důvodů.

Tohle byla možná poslední roajanská loď, která šmírovala nudnou oblast do níž Stvořitel nastěhoval druh *Homo sapiens*, a pro posádku to byla poslední možnost, jak získat mimořádné prémie. Ale protože už podobných světů viděli tisíce, nijak zvlášť to neohodnotili a přenechali vše běžné rutině.

Sonda sebou několikrát třískla o vzdušný obal, pak se zapíchla dovnitř a šněrovala si to přímo nad střední Evropu, která hustotou osídlení představovala ideální vzorek. Chytila první signál toho druhu jaký měla hledat a už se ho nepustila, Roajanci byli na svou techniku pyšní a redundancí zdrojů se nezatěžovali. Takže jediný jejich špion se zavěsil do mraků nad příslušné místo a jal se špionovat.

Řeknu vám, tahle technika, to je věc. Z výšky tří tisíc metrů se mrňavá poletucha zaměřila na okno a z chvění skleněné

tabule kradla zvukové vlny. To bylo ucho. Z intenzity odražených fotonů, z hustoty gravitačního pole a pnutí okolního materiálu si její oko poskládalo ostrý obraz. Vybrala si záběr, na němž momentálně docházelo k signálu příslušné pohybové aktivity.

A nahoře, za telekomunikačními družicemi, si Roajanci dali roajanské kafe z automatu, dřepli k monitoru a pustili si nedělní program.

Vrozená cudnost mi brání blíže se o něm rozepisovat, o detailech nemluvě. Protože ty zelené, fialové nebo příčně šrafované potvory si naladily kanál velice dospělého obsahu a civěli na přímý přenos inscenace, v jejíž hlavní roli jsem účinkoval já a ve vedlejší má přítelkyně, jejíž jméno vám neprozradím, protože se na mně ta potvora minulý týden vykašlala a já ji nebudu dělat reklamu. Zkrátka a dobře, užívali jsme si tehdejší podmracené odpoledne tím nejlepším možným způsobem.

Řeknete si možná, co bylo těm hajzlíkům do toho. Proč si nepustili Velkou cenu v Silverstone, nebrnkli do OSN nebo Carlu Saganovi. Jenže ono jim do toho bylo celkem dost. Já vám to ještě neprozradil?

Roajanci jsou prastará rasa, obývající nafoukané planety u nesnesitelně namyšlených sluncí ve středu Galaxie. Eony jim k vytahování stačila adresa, jenže tahle Pátá avenue poslední dobou poněkud zchátrala a ztratila glanc. Díky gangu tamních černých děr, a hlavně té velké v samém srdci Mléčné dráhy, které nemají na práci nic jiného, než obtěžovat okolí, došlo k pozvolné, leč nevyhnutelné a nezastavitelné sterilizaci veškerého obyvatelstva, protože té noblesní čtvrti začalo hrozit vyhlazení.

Než by se pokusili lukrativní pozemky prodat dokud o ně někdo stojí a odstěhovat se někam na periferii, začali se raději Roajanci shánět po informacích. Zajímalo je rozmnožování galaktické chudiny, neboť jisté indicie hovořily o tom, že to jde i jinak než po roajansku, ať už to dělali jakkoliv.

Z téhož důvodu zavítali i k nám. A proto šmírovali právě nad mým kontinentem, mou zemí, u mého města a v mém domě.

Což, jak jistě uznáte, je pořádná drzost.

Pozorováním se bavili asi tak hodinu, aniž by se věnovali záslužnějším výzkumnickým činnostem. Užívali si to, připadali si skoro jako doma, jejich překladače jim servírovaly slovo za slovem, včetně intimních průpovědek. Měli pocit, že po tolika prolétaných světelných letech jsou konečně u cíle, protože podle všeho to u mně doma vypadalo stejně jako na jejich planetě, když jim to ještě šlo. Dokonce si připravili i zprávu a velitel lodi škrtl tlustou čarou v diáři zaznamenaný úkol: *Zachránit civilizaci*.

Kdyby ti šašci očumovali na Petříně, dopadli by lépe.

Měli skvělý zvuk a neméně kvalitní obraz, který celou dobu snímal místo, na něž se zaměřil při navázání spojení.

Kdyby si aspoň zjistili, jak vlastně vypadají *de iure* uznání vládci planety Země. Jenže jim stačilo, že při sexu vedeme přibližně stejné průpovědky a vydáváme přibližně stejné zvuky. I obraz zvukovému signálu odpovídal.

Jasně že se těm zvrhlíkům ta podívaná líbila. Až do samého konce.

Potom velitel lodi pevně stiskl zuby, nebo chapadla, co já vím co mají, a zajektl povel k rychlému ústupu. Což nemusel, protože ještě vyděšenější pilot už radil zpátečku.

Kousek od gauče, na němž se tak dobře odpočívá ve dvou, mám totiž terárium se svými hmyzími miláčky. Mají se k světu, hlavně v poslední době, proč by hmyz trávil podmračená odpoledne jen poposedáváním na větvičkách.

Jak nakonec ti emzáci dopadnou, nevím. Snad lépe než já, je-
muž v následujících podmračených odpoledních nezůstalo nic jiného, než sepisovat tuhle historii, a lépe než sameček v teráriu, kterého Roajanci celou dobu tak nadšeně povzbuzovali.

Až do chvíle, kdy mu ta kudlanka ukousla hlavu.

Prostě smůla

Ta kniha se jí vážně neměla dostat do rukou. Ale když už jí Gabriela měla – a když si ji několikrát za sebou pečlivě přečetla, aby jejímu obsahu vůbec uvěřila – nebyl důvod ji nevyužít.

Připravila se, podle svého přesvědčení důkladně a dokonale.

Nakreslila kruh, ozdobila ho příslušnými značkami, nezapomněla se postít a šat měla volný.

Vyslovila zaklínadlo.

Na okamžik se svět propadl do tmy a potom se na pohovce uprostřed kruhu objevil On.

Zálibně si ho prohlížela. Vysoký, svalnatý, přesně takový, o jakých snila. Možná to byl stereotyp, ale Gabriela netoužila po exotice.

Třeba se ale po noci strávené s inkubem bude dívat na věc trochu jinak.

Olízla si rty špičkou jazyka, jedna proto, že je měla díky nervozitě suché, jednak si myslela, že je to sexy.

Démon se usmál a i on jí věnoval hodnotící pohled. Čekala, že bude žhavý a plný vášně, ale tohle byl spíš trochu znechucený a hlavně neutrální kukuč, jakých se Gabriele denně dostávalo nespočetně.

Přisunula se blíž. Dotkla se vypracovaného bicepsu.

Inkubus si odsedl.

Něco tu bylo špatně.

„Sakra, jsi přece inkubus, ne? Sexuální démon, který... který...“ nechťelo se jí to říkat naplno. Neměla vůbec mluvit, předpokládala aktivitu jiných tělesných orgánů.

Ucukl, jako by ho dotek prstu páli.

„Jistě. Jen tu máme jeden problém,“ řekl tiše, „Jsem inkubus. Jenže, víš...“ i on se začal ztrácet v odmlkách, „Co kdybychom si hezky popovídali.“

„Jsi démon. Ty si nepovídáš. Nezáleží ti na vzhledu a já přece nejsem *tak* ošklivá a ani nejsem tlustá,“ vychrlila ze sebe. „Podle toho,“ ukázala na knihu, kterou v brzkém očekávání něčeho, co se najednou pozdrželo, před chvílí rychle odložila na zem, „ti záleží jen na správném... pohlaví.“

„Jo,“ upřeně pozoroval něco zajímavého na koberci u nohou.

Aha. Takže tu skutečně byl problém – výjimečně ne v Gabrielu. Ale teď už to nechtěla jen tak vzdát. Zvedla knihu a znovu se do ní podívala.

Rychle přečetla ještě jednu větu. Svět znovu na okamžik zhasl.

A seděli tu tři.

Gabriela zklamaně vzdychla. Čekala náhradního inkuba, tak proč se tu sakra objevila –

Zvedla palec, který jí zakryl drobné vysvětlivky vedle zaklínadla. *Protějšek*.

– ta zatracená rajda?

„Nějaký problém?“ zeptala se sukkuba tónem, který jí Gabriela zazáviděla a který by donutil Davida slézt z podstavce a dát si ledovou sprchu.

„Jo, tenhle,“ přehlédla nervózního inkuba opovržlivě, „Tos, holka, netrefila moc dobře.“

To už věděla nešťastná amatérská okultistka sama, na to nepotřebovala vyvolávat demony. Tím spíš ne ty určené mužům.

Takže to bude opravdu vyprávěcí večer?

Sukkuba se na svého kolegu mile a poťouchle usmála.

„Zase smůla, co? Kolikrát jsem ti říkala, že – ale na tom ne-sejde. Teď –“

Mrkla na Gabrielu.

„Zmiz, brouku,“ ani se po něm neohlédla, jen mávla lehce ru-

kou.

Ozvalo se tiché PLOP, jak vzduch rychle vyplňoval náhle prázdný prostor.

„Díky.“

„Není zač,“ řekla sukkuba, „zlato.“

Posunula se po pohovce.

„Stejně by jen překážel.“

A položila Gabriele ruku na koleno.

Jezdci na vlnách světla

„Já vím, že ten projekt trval moc dlouho,“ pokrčil dr. Stárek rameny. Byl zvyklý na své lidi a tenhle panák mu víc než překážel.

„Aniž by ten přístroj někdy fungoval,“ doplnil s úšklebkem kontrolor Houška.

„Tak to prrr. Byl funkční už od začátku. Jenomže – poslyšte, opravdu chcete poslouchat technobláboly, aniž jim budete rozumět?“

Úředník zavrtěl odmítavě hlavou. Měl se jenom zúčastnit prvního experimentálního provozu, který bude sto prokázat, že všechny finance nevyletěly zbůhdarma oknem.

„Tak to vezmu hopem. Tahle mašina dokáže tisíc gramů hmotnosti vrátit sekundu do minulosti. Na chlup. A dva tisíce gramů...“

„O půl vteřiny,“ řekl rychle Houška a zajásal nad svou inteligencí. Stárka ta vteřina zabořila.

„Tak nějak. Ale není to lineární. Každopádně vašich devadesát kilo šoupne tak nepatrně, že se to špatně měří i laboratorních podmínkách. Museli jsme jít s vahou dolů. Motýla to dostalo tak hluboko, že jsme vlastně vytvořili chronoklasmus, protože teprve když ho doktorka Winterová spatřila, napadlo ji vybrat z připraveného hmyzu právě tenhle druh.“

„Jinými slovy: funguje to, ale nemá žádné praktické využití,“ shrnul Houška a v duchu sumíroval patřičně jízlivou zprávu pro svého šéfa.

„Ano. Totiž ne. Jak jsem říkal, dostatečně lehké předměty lze poslat opravdu hluboko do minulosti.“

„Ale k ničemu nám to není. V projektu se hovořilo o lidech, jestli se nepletu.“

„Existuje něco,“ nedal se Stárek vyvést z míry, „co je dostatečně lehké. Tak lehké, že v klidovém stavu nemá dokonce vůbec žádnou hmotnost. Fotony.“

„Což je možná dobrá hračka pro vás vědátory,“

„Což je možná dobrá hračka pro kohokoliv. Protože převést lidskou mysl na fotonovou bázi umíme už dávno. Nehrajete virtuální hry?“

Kontrolor se začervenál, čímž jednak odpověděl zcela jasně, druhak celá laboratoř okamžitě věděla i jakého druhu Houškovy simulace jsou.

„Takže to si jako na tu cestu do minulosti budeme hrát?“ zeptal se úředník nejistě a pohlédl na čtyři sarkofágy, z nichž jeden byl z titulu funkce určen pro něj.

„To znamená, vážený pane, že z nařízení státní komise pro dohled nad tímto experimentem, která neposlechla moje varování, budu já, můj asistent, doktorka Winterová a bohužel také vy překódováni do světla a vysláni do minulosti. Tak hluboko, jak může být něco tak lehkého jako foton přeneseno.“

* * *

Bylo to něco úplně jiného, než virtuální hry. Houška cítil – vlastně necítil nic, jen své myšlenky, pohybující se v neuspořádaném mračnu.

„Neděste se.“

Někde uvnitř se to pomyslelo, musel to být některý z vědců. Kontrolor se stejně, nebo spíš právě proto, lekl.

„Kde to jsme? Je tu tma.“

Výzkumníci mlčeli.

„A vlhko.“

„Buďte potichu,“ pomyslel si někdo, kdo – podle ostrosti té myšlenky – byl s největší pravděpodobností doktorkou Winterovou. Ale kontrolor neposlouchal.

„Vy si myslíte, že bychom jako mohli vidět dinosaury? Nebo

dokonce Velký třesk? Hele, tady něco je?“

Houška prolétl tmavým prostorem, následován třemi shluky uspořádanějších myšlenek.

„Tady něco poletuje? A zdá se to živé. Doktore, kde jste? Poslyšte, ono se to po mně kouká. Nebo aspoň to tak vypadá, že se to kouká.“

„Buďte zticha.“

„Ale no tak, doktorko. Co můžu zkazit?“

Byla tu i pátá mysl. Nesmírná a všeobsažná. Ale – jak se zdálo – vyrušená z něčeho, nad čím předtím uvažovala. Otáčela se prostorem po nadšeně vykřikujícím fantomatickém Houškovi.

Nakonec toho nechala.

Chvilí pátrala po své předchozí myšlence a potom se znechuceně vrátila k seznamu.

„Už je tu víc prostoru. A hele, zdá se, že i nějaká suchá místa.“

Vědci se kolem kontrolora pevně semkli. Nemysleli nijak mírumilovně.

„Co je? Vždyť se to povedlo. Jsme v minulosti, ne? Až se vrátíme, tak to potvrdím a...“

„Až se co?“ pomyslelo se výhružně

Houška pocítil slabou nejistotu.

„Jsme přece v minulosti ne? A...“

„Ano. Jsme tak daleko, kam může být přeneseno světlo. Já jsem komisi varoval.“

„No a? A jako světlo se přece i vrátíme, ne?“

„Jako světlo? Jak se můžeme vrátit jako světlo, vy pitomče, když jste Ho rozptýlil natolik, že vynechal jednu větu. Ano, jsme inteligence převedená na čistě fotonovou bázi. A právě proto se nemůžeme vrátit.“

„Ale proč, proboha?“

„Právě pro Boha. On to neřekl!“

„Ale co?“

„Budiž světlo.“

A jaké je to u vás?

První spojení s budoucností provedl tým profesora Cortaa ve čtvrtek odpoledne. Kromě caltechské skupiny alfa superior mu byla přítomna řada celebrit – prezidentem Světového společenství počínaje, přes několik generálů přecházejí, nenápadně nápadným šéfem Tajné služby konče. Hluboká vráska, rozdělující čelo zmíněného státníka na dvě poloviny, svědčila o silné nedůvěře v ten zbytečný přístroj, pohlcující značnou část už tak hubeného rozpočtu pro vědecký výzkum.

Ne, Richard Novotný skutečně příliš nevěřil, zato cítil dusivou přítomnost deseti miliard Pozemšťanů, obří tíhu nedostatku potravin a bouří náboženské nesnášenlivosti. Leč idealista Cortao se tehdy nenechal jen tak odbýt.

Ani teď, tváří v tvář zadostiučinění, či kolosálně obludnému neúspěchu (to první bude utajeno, to druhé vyčmuhají novináři svým, za stovky let existence tohoto bohulibého povolání vytvořeným, šestým smyslem) neztrácel na optimismu. Povzbudivě na prezidenta zamrkal, kývl na asistenty a s úsměvem stiskl klávesu ENTER. Spustil tím podpůrné programy, uvádějící v činnost jeden sálový počítač, propojený s obřími budiči pole, třemi tokamaky a orbitální elektrárnou.

Bylo odstartováno.

Úzký proud antichrononů vystřelil po časové ose kupředu, zarezal se ve fixačním bodě a přitáhl zpátky dobrý obraz a ostrý zvuk.

Pomocný displej ohlásil datum 2295. Patrně duben, nejspíš někdy po svítání.

Na monitoru se objevila malá místnost, ne větší než dva krát

jeden metr. Uprostřed seděl bledý človíček, zahalený do tógy novořímského stylu.

„Snažili jsme se navázat kontakt s nějakou vysoce postavenou osobností,“ poznamenal Cortao.

Prezident sebou trhl. Mužik na obrazovce také, protože profesorův hlas slyšel. I mu rozuměl, jeden z asistentů právě spustil translační program, tlumočící z jakéhokoliv a do jakéhokoliv jazyka současnou američtinu.

„Tak, ehmmm... Hovoří k vám prezident Světového společenství, zvolený v roce 2067,“ načal Novotný. Silně se přitom potil. Ta místnost se mu zdála podezřelá.

„Evidentní narušení soukromí,“ zašeptal mu do ucha šéf Tajné služby. Prezident vyjekl: „Vy myslíte...“

„Co jiného. Při současném růstu populace bude životní prostor...“

Novotný ho přerušil. Vybavil si svůj luxusní třípokojový byt a zatmělo se mu před očima.

Má vůbec cenu s tím člověkem rozmlouvat?

Muž na druhém konci času zavřel ústa, upravil si tógu a lehce zčervenál.

„Jsem Vileam, císař všezemský, vládce veškerenstva a vůdce všech lidí na planetě Zemi,“ pravil upjatě.

Novotný přešlápl. Na co se ho má vůbec ptát? Jak vyřešili otázku porodnosti? Při rozměrech té místnosti by to byl směšný dotaz. A co problém celosvětového hladu?

„Všechno dobře dopadne,“ ujistil ho Vileam, jež si ticho vyložil správně, „Myslím, že jsem o vás četl.“

Prezident cosi zahuhlal, trochu ho to potěšilo, ale mlčel dál.

„Tak potřebujete něco?“ zeptal se muž na obrazovce.

„Máte tak půl minuty,“ řekl Cortao. „Dochází energie.“

Obraz miniaturní rezidence budoucího panovníka zahltl celou prezidentovu mysl. Všechno prý dobře dopadne. Jak asi žijí ostatní?

„Jak...“

Nešlo to.

„Tedy...“

„Tak už se konečně vymáčkňte,“ zamračil se Vileam a zahuhlal něco o očistě.

Proboha, on se tam i myje. Všechno na dvou čtverečních metrech!

„Ji... jistě, Výsosti,“ vykoktal zděšeně prezident. „Tedy... jaké je to u vás? Planeta? Lidé? Místo? Potraviny?“

Obraz se začal ztrácet. Císař se usmál a ten úsměv se roztáhl přes celou obrazovku a zůstal, jako úsměv kočky Šklíby.

„Mohu vás ujistit, drahý prezidente, že všem mým šestapadesáti podanným se vede skutečně dobře.“

A pak se obraz ztratil a z reproduktoru se ozval jen zvuk splachovaného záchodu.

Vůz pro krále

Bylo to vskutku moderní podnikání v oblasti městského zločinu, to musel uznat i Divislav, který jinak rozdíl mezi zloději a loupežníky nedělal. Ale jeho přítel Fawraham si pověst vybu-
doval i díky tomu, že na starých a hrubých praktikách příliš
nelpěl, což ho v Divislavových očích částečně omlouvalo. Ne-
patřil (už delší dobu) mezi lapky, kteří číhají v záloze na zem-
ských stezkách. Neobíral (ne často) unavené a opilé ob-
chodníky v zájezdních hostincích. Rád se pyšnil aspoň
náznakem originality nebo originální kořisti. Svým způsobem
to byla nutnost, neboť obchodníci v poslední době značně zbo-
hatli, což loupežníkům kupodivu přinášelo problémy: kupci se
o svůj majetek dokázali postarat lépe než králové, a měli-li
zlatáky nazbyt, sice neochotně, ale často je proměňovali v dob-
ře vyzbrojené strážné a doprovod. I to byl jeden z důvodů, proč
Fawraham rozpustil tlupu rabiátů, číhající u obchodní stezky z
Hellesu, a dal se na víceméně sólovou dráhu. Doba žádala jem-
nější práci a netradiční řešení. Tomu všemu se zbojník nikdy
nebránil.

Teď se překonal. Nepřišel na žádné nové triky, ani nepoužil
netradiční postupy, vymyslel si úplně nový druh zločinu.

Kradl kočáry. Svezl se na módní vlně zdobených kolesek a
vozů, jimiž šlechtici přesvědčovali svět, že ještě nezchudli, a
bohatí měšťané dokazovali sobě i okolí, že se staré šlechtě vy-
rovnají. Byla to městská vozítka, plná ozdob a parád, s vy-
řezávanými sloupky a zlacenými figurami, která se před časem
začala objevovat na ulicích od Hagsinu až po Cameiu.

„Šířím pokrok, Divislave. Ty burany na západě by nenapadlo

jít s módou, kdybychom jim ji nestrčili pod nos. A když chtějí jít s módou, musí nechat vyspravit ulice. Na slušnou ulici pak mohou s ještě parádnějším kočárem. Kdo ví, třeba se za pár let začnou budovat i pořádné silnice mezi městy.“

Divislav neodpovídal, jen upíjel ze svého poháru a přemýšlel. Ani ne tak o budoucím rozvoji komunikační sítě, jako o Fawrahamově drzosti.

Stejně jako vždy pracoval tak, že vůz ukradl v jednom městě a v jiném ho prodá, tentokrát začal v Batře, sídelním městě Jižního Hellesu, stovky mil od Cameie, kam měl kočár – po několika nezbytných úpravách – směřovat. Ta vzdálenost byla důležitá, protože poslední úlovek bylo opravdu horké zboží.

Ten kočár totiž patřil tamnímu králi.

Byl to bezesporu dar některého khazandarského nebo kamirského knížete, právě odtud, z udusaných stepí Východu, kočárové šílenství do Argothu přišlo.

Pro Fawrahamovy muže nebylo těžké do batranského hradu proniknout; způsob, jakým se i se zbožím dostali ven, si zloděj nechal raději pro sebe. Jisté jen bylo, že teď stál kočár ve stodole, stovky mil od Batry v malé díře až za Moguntií, a protože obchody nesnášejí odkladu, chystala se na něj tesařská četa, aby vozítko upravila do trochu jiné podoby.

„Nechceš se na něj podívat? Poslední šance jak ho spatřit v původním vzhledu.“

Divislav souhlasil. Byl zvědavý. Ani ne tak na zboží, jako na to, co s ním chtějí provést.

„Vyměníme kola. A od minula tu máme pár dílů, které k němu docela pásnou. Zákazník bude rozhodně bez sebe, až ho uvidí.“

Sešli po rozvrzaných schodech pavlače jediného místního hostince a zamířili tmavou uličkou ke stodole, kterou si Fawraham pronajal od zkrachovalého obchodníka; stavba měla být prostorným a důležitým překladištěm zboží, kterým by se také stala, kdyby obchodní stezka nevedla o dvacet mil jižněji.

„Místní lidé mají dvě skvělé vlastnosti. Za první: na nic se nevyptávají, za druhé: chodí spát se slepicemi,“ poznamenal zloděj, když ve tmě zakopl a málem se poroučel: „A jednu špatnou: V důsledku té druhé dobré to nijak nepřehánění s pouličním osvětlením.“

Museli zabušit na tmavá vrata a počkat, až si je hlídka prohlédne, teprve potom s klapnutím spadla závora a vrata se pootevřela. Vklouzli dovnitř a strážný za nimi rychle zavřel a vchod znovu pořádně zajistil.

Stodola, proměněná v kolářskou dílnu, svítila desítkou pochodňových košů. Nebyla velká, většinu prostoru zabíral velký obchodní vůz, jehož náklad stál vedle.

Fawraham se zastavil u vrat, složil ruce na prsou a pyšně na Divislava pohlédl.

„Hezký kousek, co?“

„Když myslíš.“

Divislav se zašklebil, ale nebylo v tom dost nadhledu a jízlivosti.

Kočár, který měl před sebou, byl bezpochyby úžasný. Malý, otevřený, vyrobený z tmavě červeného dřeva. Jen málo připomínal přehnaně zdobená východní vozítka, jaká jezdila v Hag-sinu a Moguntii. Byl honosný, to jistě, tak, jak honosný má být dar pro krále, ale jeho elegance prozrazovala dobrý vkus dárce.

A ještě něco.

Vzal si od jednoho z kolářů pochodeň a přistoupil blíž. Prohlížel si jemnou, decentní řezbu na sloupcích, vykládané dveře s ebenovými lištami a stříbrné kování. Tohle byl vůz, ve kterém by jezdil sám.

„Neboj se. Nezkazíme ho. Dostane jen střechu a bytelnější kola pro tu mizernou cameiskou dlažbu,“ řekl Fawraham. „Taky mi nejde přes srdce, jen tak se ho zbavit. Takový – přepychový a vlastně nenápadný – si pořídím, až všeho nechám a odstěhuju se do Ingwardunu.“

Do toho, hoši.“

Divislav vrátil pochodeň.

Nenápadný. To bylo to slovo.

„Něco se mi na něm nezdá,“ řekl, když odstoupili stranou a pozorovali, jak koláři naposled přeměřují vůz, přinášejí z hloubi stodoly kola a připravenou střechu, jak berou do ruky nástroje.

„Co?“

„Je to královský dar. Ale kdy by v něm ten šasek vyjel?“

„Když by se potřeboval blýsknout.“

„Nesmysl. Vsadím se, že se mezi těmi dalšími v Yvestově stáji pěkně vyjímal – ale kdo by si ho všiml?“

„Já. A ty, samozřejmě.“

„A my jsme kým?“

„Muži se stylem.“

„No právě. A to Yvest rozhodně není. Já myslím...“

Co myslel, to už Divislav prozradit nestačil.

* * *

Pochodně vzplanuly jasnějším světlem.

Jeden z mužů vykřikl a odskočil od vozu. Druhý se bez hlesu svalil na udusanou hlínu.

„Co se děje?“

„Co to je?“

Vzduch na okamžik zhoustl, potom zavoněl ozónem a zamrazil.

„Nějaká zatracená magie,“ zařval Fawraham. „Nedotýkejte se toho.“

Neměl komu přikazovat, protože všichni, kdo stáli kolem, se poslušni pudu sebezáchovy, hnali pryč ze stodoly.

Kočár se rozezněl tichým tónem, postupujícím rychle kupředu a nabývajícím na hlasitosti.

„Ta potvora se brání!“ vydechl Fawraham, „To jsem ještě neviděl.“

Zvuk prošel kolem, vletěl do dvora a rozezněl okolí.

„Vrata, pane!“

Divislav vyběhl ven, Fawraham ho rychle následoval. Uslyšeli tupý náraz, následovaný skřípěním veřejí.

„Ta závora. Zvedla se sama!“

„Ten vůz!“

Stodolu naplňovala mihotavá modrá záře. Pulsovala, slábla a znovu v plamíncích Eliášova ohně běhala po kočáru.

Zloděj neztrácel duchapřítomnost.

„Všichni pryč. Popadněte ty, co jsou bez sebe, a ven.“

Vyběhli do ulice.

Zvuk, letící ve stále hlasitější vlně, je předstihl. Procházel městečkem, následován třeskotem otevíraných dveří. To bylo nepříjemné. Ještě horší byly plamínky prvních svící a první rozespálé hlasy.

„Rychle k nejbližší bráně!“

„Mají jen jednu,“ upozornil Fawrahama Divislav. „Pevně zavřenou.“

„Doufám, že ne,“ křikl Fawraham, když supěli ulicemi a sráželi se s nic nechápajícími místními občany, vybíhajícími z dokořán rozevřených dveří. Některé se utrhly ze závěsů, jinde se rozlétly i okenice.

Zvuková vlna je předběhla.

Křídla městské brány ležela na zemi, sledována zasmušilým pohledem strážného. Dloubal se v nose a dvojice, která kolem něj proběhla, si ani nevšiml.

Teprve hromový výbuch, přicházející ze středu města, ho donutil zvednout hlavu a ohlédnout se.

Fawraham s Divislavem se otáčet nemuseli.

Věděli přesně, kde epicentrum exploze leží.

* * *

„Tak do dna, kamaráde.“

Tohle byla jiná hospoda, ještě menší a špinavější než ta, v níž před několika dny Fawraham se ztrátou a tak rychle likvidoval svůj podnik. Také na míle vzdálená.

Zloděj kočárů tu léčil žal, nepřestával přitom nadávat na